

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra DE UDEN FÆDRELAND -

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 328. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang05val-shoot-idm140494194059248/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

sig om paa Hælen — De er s'gu fra forrige Aarhundrede.

— Ja, sagde Joán, i hvis Tindinger Blodet slog.

Jens Lund lo igen:

— Og hvad jeg si'er, er noget Vrøvl, men hvad jeg tænker, er sandt.

— Ja, sagde Joán og talte sagte: sandt for den, der kan tænke det.

Jens Lund stod lidt. Saa sagde han pludselig til Joán:

— Véd De, hvad De tror om Dem selv, — at De er en Smertens Adelsmand.

— Men, min gode Herre, at bære Smerten adler ingen. At turde adler ... i vort Aarhundrede ...

— Naar spiller De i Bukarest? spurgte han uden Overgang.

— Paa Mandag, sagde Joán ud i Luften.

— Hm, jeg skal hen og gi'e min Sjæl i Pest.

— Den nye Sjæl, sagde Joán.

— Nej — og Jens Lund klappede i de oprakte Hænder — min evige Sjæl skal jeg servere for Bankier'ernes Fruer i Pest.

Der blev tyst et Øjeblik. Saa sagde Joán:

— Men De havde dog en Mo'r, som fødte Dem under Ækvator.

— Og en Fa'r, der befrugtede hende ved Archangelsk. Men bedste Ujházy, er det ikke fuldkommen ligegyldigt? Maa jeg spørge, hvem husker Hr. Bonaparte senior. Historien begynder med Hr. Napoleon. Min Fa'r var fra Løgstør og giftede sig med en Bark fra Rudkøbing. Til Besætningen hørte Jensine Jensen, som, be-svangret i Ishavet, bragte mig til Verden under Ækvator.

— Rudkøbing? sagde Joán.

— Ja. De kender det ikke.

— Jo, sagde Joán og talte sagte som før: det er i Danmark.

— Ogsaa Danmark, sagde Australeren og saá fra den ene til den anden, som vilde han maa'e dem.

— Ja, det kaldes Danmark, sagde Jens Lund: Rud-

købing er paa Langeland og Langeland er en Streg i Havet. Fra Langeland kom Elektriciteten og jeg. Ujházy, Mennesket har intet Udspring. Jeg blev til og er. Hvem skulde have Ret til at kalde paa os? Jeg adlyder ingen. Jeg er, som den jeg er. Og jeg er født om Formiddagen under lykkelige Stjerner ...

— De tror paa Stjernerne? smilede Joán.

— Hvem véd, hvad han tror? For den, der lever, er Døden ikke. Men hvad der er for den, som er død, véd De det, Hr. Ujházy, undskyld, Grev Ujházy. Jeg har læst, at Jorden er den mindste af Verdenerne, og at hver Stjerne er en Verden. Der var Plads til mange Døde fra en lille Jord ...

— Og naar De en Gang er død, sagde Joán og talte med et halvt syngende Tonefald, vil De lade et Skib opsøge Ækvator og lade Deres Aske som Støv spredes over Oceanet.

— Nej, sagde Lund.

— Ikke?

— Nej — han blev rød mod sin Vilje over den forunderlige Modsigelse, han inderst og ubevidst fornåm: Nej, ligge vil jeg ved min Mo'r; og hun ligger paa Langeland.

Der var gledet et Smil hen over Joáns Ansigt:

— I Danmark, sagde han.

Og maaske for at komme bort fra sine egne Tanker sagde han lidt efter:

— Fruerne i Budapest er skønne, Hr. Jens Lund.

— Kvinderne, sagde han og han sparkede i Gulvet, akkurat som Australeren: jeg kender dem ikke. Naar jeg lærer dem at kende, vil jeg sandsynligvis elske dem.

— Saa vil jeg elske mange for ikke at blive kvaset af én.

Joán lo:

— Hvad De dér si'r, sagde en Gang en Inder mig.

— Saa er det altsaa sandt, at Inderne er vise, sagde Jens Lund.

— Han var viis. Han talte om den Dag, da de Gule